

Begrundelse

Normalt er det et retsprincip, at alle er lige for loven. Det gælder ikke, når det drejer sig om sager imellem bankkunder og banker. Skattevæsenet interesserer sig ikke for lov og ret, men om der er tale om sikring af indkomster eller formuepleje. For bankernes vedkommende mener skattevæsenet, at enhver sag imod bankerne vedrører bankernes drift, hvorfor alle udgifter er fradragsberettiget. For bankkundernes vedkommende er det ofte mere kompliceret, idet sagen kan opstå i forbindelse med investeringer, køb af aktier osv. Derved kommer bankernes handlinger ikke til bedømmelse, fordi udgifterne ved en retssag, som bankerne kan trække i langdrag på grund af forskelsbehandlingen, ofte er for belastende for bankkunderne, så de alene af økonomiske grunde må afstå fra at få afprøvet deres sag ved domstolene.

Da der ikke er tale om nogen form for gevinst for en bankkunde at afholde udgifter til advokathjælp eller retsudgifter, burde det være indlysende, at bankkundens udgifter hertil var fradragsberettiget, hvis der skal være retslig ligestilling mellem banker og bankkunder.

Som det er i dag, kan bankerne gøre, som det passer dem over for enkelte kunder, fordi omkostningsniveauet ved retssager overstiger privatpersoners økonomiske formåen på grund af beskatningen. En privatperson skal indtjene omkostningerne mindst to gange for at føre retssagen imod banken.

Svar (27/12 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan bekræfte, at der ikke altid vil være symmetri med hensyn til fradragsmuligheden hos en sagsøger og en sagsøgt f.eks. en bankkunde og en bank.

Fradrag for advokat- og retsudgifter afhænger som udgangspunkt af reglen i statsskatte-lovens § 6 a, hvorefter der er fradragsret for driftsomkostninger, der nærmere defineres som de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten.

Fradrag for driftsomkostninger afgrænses dels over for private udgifter, dels over for etableringsudgifter.

For en bank vil den altovervejende hovedregel være, at udgifter til juridiske afdelinger, advokatbistand og retsudgifter vil være fra-

dragsberettigede driftsomkostninger, idet udgifterne må anses for at vedrøre den løbende bankdrift. Der vil dog være tale om en konkret bedømmelse i hvert enkelt tilfælde.

For en bankkunde vil spørgsmålet om fradragsret afhænge af, hvorvidt udgiften må anses for at være anvendt til sikring af en erhvervsmæssig indkomst. Dette vil selvsagt ikke altid være tilfældet. Såfremt udgiften må anses for at vedrøre bankkundens private forhold, vil der ikke være fradragsret for udgiften.

Den herved fremkomne asymmetri vil også kunne fremkomme i en række andre tilfælde, hvor den ene part i en retssag er erhvervsdrivende, men hvor den anden part udelukkende har en privat interesse i sagen. Asymmetrien vil også kunne forekomme i andre tilfælde end i forbindelse med retssager.

Jeg mener ikke, at den fremhævede asymmetri imellem banken og bankkunden bør medføre, at bankkunden får fradragsret for udgifter til advokathjælp og retsudgifter. En sådan regel vil være et brud på det grundlæggende skatteretlige princip om, at der ikke er fradragsret for private udgifter. Herudover vil en sådan regel være svær at afgrænse over for den række af andre tilfælde, hvor forskellen imellem parterne også vil være til stede.

Spm. nr. S 740

Til socialministeren (12/12 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»Hvad agter ministeren at foretage sig over for den ulovlige beslutning, byrådet i Kolding har vedtaget på sit møde den 11. december 1995, hvor det blev besluttet, at børn af arbejdsløse kan sorteres fra, når der skal tildeles plads i kommunale daginstitutioner?«

Begrundelse

Ministeren har i flere omgange klart givet udtryk for: »at gældende regler ikke giver kommunerne adgang til en konkret visitationspraksis, der betyder, at børn af arbejdsløse løbende sættes bagest i køen, så de på den måde reelt bliver udelukket fra en plads«.

Der er ligeledes i flere tilsynsrådsafgørelser taget stilling til, at det er ulovligt at anvende